

Magasin

Stavanger Aftenblad

**Kort liv,
stort savn,
gode minner**

JARLE AASLAND

[haukaasmobler.no](https://www.haukaasmobler.no)

SOMMER UNDER ÅPEN HIMMEL

Fatboy-fest.

40% på hengekøyen Headdemock og gode priser på resten av sortimentet. Velkommen.

siden 1934
haukaas®
KLASSISK OG MODERNE

FATBOY-FEST

FATBOY-FEST

FATBOY-FEST

FATBOY-FEST

FATBOY-FEST

FATBOY-FEST

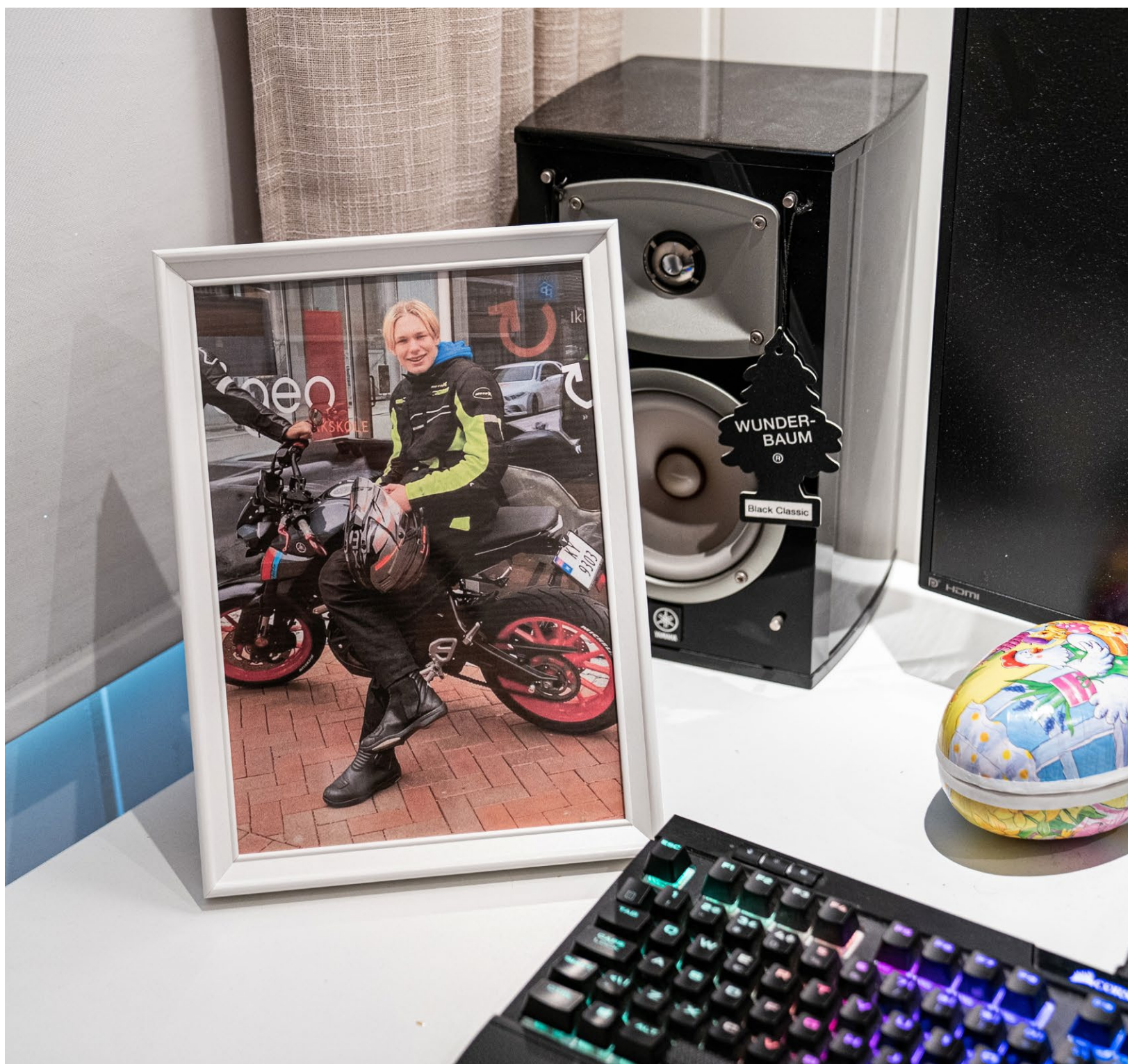

Familien Ørland har gått på graven til Erlend hver dag.

Den siste turen

16 år gamle Erlend Ørland mistet livet i en MC-ulykke. Likevel angrrer ikke foreldrene på at sønnen fikk kjøre lettmotorsykkel.

Erlend var glad i lettmotorsykkelen sin.

📷 PRIVAT

Janne Håland

Journalist
janne.haland@aftenbladet.no

Jarle Aasland

Fotograf
jarle.aasland@aftenbladet.no

De hadde alltid kjørt ungene dit de skulle, og hentet dem når de ville hjem. Den siste fredagen i april sto Sigmund Ørland utenfor begravelsesbyrået ti på halv åtte om morgenen. I hånda fikk han nøkkelen til bårebilen, en flott Mercedes. Sigmund satte seg bak rattet, mens bedemannen tok plass i passasjeret. De kjørte til sykehuskapellet og hentet Erlend i den røde kisten. Så kjørte de hjem til Riska.

– Jeg fikk hente ham en siste gang. Det er godt å kjenne på, sier Sigmund.

20. april døde 16 år gamle Erlend Ørland i en MC-

ulykke i Jødestadveien på Riska. Han, kjæresten og to kompiser var på vei for å delta i kortesjen for Mathias Ramsland Gundersen, som døde brått ti dager tidligere.

Telefonen ringte

Klokken må ha vært litt over halv sju da Erlend gikk ut døra for siste gang. Rundt et kvarter senere ringte telefonen til Sigmund. I andre enden var Erlends kamerat helt fortvilet. Erlend hadde krasjet, og foreldrene måtte komme.

Drøyt fire kilometer fra hjemmet deres blinket sletta i blått. Flere ambulanser, politibiler, brannbiler og legehelikopteret var der allerede.

– Jeg har aldri sett så mange utrykningskjøretøy på en gang. Da forsto vi at dette kunne gå galt, minnes mor Inger Ørland.

De parkerte i grøfta. Sigmund snudde seg vekk fra ulykkesstedet. Inger måtte bare kikke. Hun så ikke Erlend bak alle folkene som sto rundt ham, men hun kjente igjen rytmen av hjertekompresjonene. Hun visste ikke hvor hun skulle gjøre av seg.

– Der lå gutten min.

Et par brannmenn rådet foreldrene til å ikke gå nærmere ulykkesstedet, og politiet ba dem om å heller dra til sykehuset og vente. Erlends tre eldre søsken var også på vei. «Alvorlig ulykke» skrek det mot dem fra nettavisene. Hele bilturen speidet Inger etter legehelikopteret. I de blå stolene på venterommet på akuttmottaket gikk tiden ekstra sakte. De gikk heller ut for å se etter legehelikopteret. Da det endelig kom, følte Inger at det tok seg for god tid til å lande.

– Da tenkte jeg mitt. At han ikke var blant oss lenger.

De dro fra sykehuset med en konvolutt i hånda. «Til de etterlatte», sto det utpå den.

Gode minner

Erlend rakk å bli 1,84 meter høy. Han elsket å tøyse med familien, enten det var å sykle rundt i stua, eller å sprade rundt i boksershortsen med cowboyhatten på hodet. En energisk humørspreder som ikke brydde seg om hva folk tenkte, men som hadde mye omsorg for andre rundt seg.

Han kunne lage show, smitte andre med latte-

Dagen etter ulykken tok lokalsamfunnet initiativ til en kortesje for Erlend.
ANDERS MINGE

I kirken kunne alle få skrive en siste hilsen til Erlend.
HAAKON ØRLAND

«Svingen» en uke etter ulykken.
PRIVAT

ren sin, og si hva han mente. Før han tok av seg sko og kjøreklær, stakk han alltid inn hodet i stuedøra og sa hei til foreldrene. Erlend trivdes godt på linja for teknologi- og industrifag på Gand, og fikk gode karakterer. Han skulle bli bilmekaniker, som broren og faren.

Lettmotorsykkelen kjøpte han for konfirmasjonspengene og sparepenger ni måneder før han fylte 16. Han var alltid nøye med sikkerheten, brukte refleksvest og kjøreklær, og hadde mange kjøretimer med søskenbarnet, som er kjørelærer. Foreldrene visste at Erlend var god å kjøre, og var ikke bekymret da han satte seg på sykkelen. Han fikk nesten 20.000 kilometer på Yamahaen sin.

Da Sigmund dagen etter ulykken møtte havet av ungdommer som møtte opp på ulykkesstedet, ba han dem love ham en ting: «Ikke slutt å kjøre motorsykkel.»

– Det er noe av det jeg er så glad for i dag, at vi ikke bremsset Erlend på noe av det han ville. Han hadde lyst på motorsykkel. Hadde vi nektet ham det, hadde han ikke fått oppleve det han ønsket. Vi kan ikke hindre utvikling. Ungdommene må få

ta lappen, kjøre og kose seg. Dette var én uheldig hendelse, som på grunn av mange faktorer endte med dødsfall. Det er farlig å leve, og alt kan være farlig, sier Sigmund.

Selv satte han seg på sin egen motorsykkel dagen etter ulykken.

Tomt rom

Hver kveld siden Erlend ble født, har Sigmund gått inn til ham for å si god natt. Han går fortsatt inn hver kveld, men nå er senga tom. På en høytaler som har fått funksjon som nattbord, ligger et etui med airpods og en åpnet pakke Fisherman's friend med bringebærsmak. Der har de også lagt Erlends telefon, som han hadde i lommen da han krasjet. Skjermen ser ut som et puslespill med for mange brikker.

På senga ligger Marius-genseren en omsorgsfull storesøster ikke rakk å strikke ferdig. Påskeegg- get på pulten er fortsatt fylt med snop. Tre Poppy luftfriskere med ulik duft konkurrerer mot flere Wunderbaum i takvinduet. På veggen henger et bilde med teksten «Everything happens for a reason. Just believe».

«Du e noe helt for deg selv, du brydde deg che om ka andre sa eller syns.»

Hentet fra minnesiden for Erlend

Både Inger og Sigmund går fortsatt inn på rommet til Erlend. Men Inger klarer ikke å gå inn om kvelden. – Da får jeg ikke sove etterpå, sier hun.

«Du va ein ekta gledesspreder som alltid va kjekk å henga me.»

På knaggene bak døra henger fortsatt noen av hettegenserne han hadde tenkt å bruke en gang eller to til før de gikk i vaskemaskinen.

– Hver gang jeg er her, lukter jeg på dem. Da kommer tårene. Det lukter Erlend. Det er vondt, men så gjør det litt godt og. Å lukte litt på ham, sier moren.

Følelsene svinger. Hun gråt da hun så nugattiboksene i hjørneskapet. Det var bare Erlend som spiste Nugatti. Hun har ikke orket å kaste dem. Andre ganger ler familien høyt, selv om sorgen kjennes konstant i kroppen.

Ikke vanlig begravelse

Like etter Erlend døde, måtte de plutselig tenke på ting de aldri hadde trodd de måtte tenke på. Hvordan ville de minnes Erlend i kirka? Bedemannen, som også er prest, lot dem velge sanger fritt. De fant noen av Erlends favoritter på Spotify.

– Det har nok aldri vært spilt sånne sanger i begravelser i kirken noen gang, sier storebror Sondre.

– Det er ikke vanlig at 16-åringer dør. Så hvorfor skulle vi ha en vanlig begravelse? spør storesøster Ingrid, som er sykepleierstudent.

Hun foreslo rød kiste til lillebroren, som likte farger. Det hadde bedemannen aldri solgt før, men han skaffet en knallrød, diamantformet kiste fra Oslo.

De to kameratene som kjørte med Erlend ulyk-

keskvelden, var med og bar kista ut av Riska kirke. Bak gikk Erlends kjæreste, som satt bakpå sykelen hans da ulykken skjedde. Rundt 900 møtte opp i kirka.

– Det var så mange at det ville tatt halvannen time å motta kondolanser ved graven. Køen ville blitt for lang til å skrive i protokollen. Derfor vil vi gjerne at de som var til stede, tar kontakt og besøker oss, sier Inger.

Naboer og venner stilte opp

Allerede samme kvelden Erlend døde, fikk de mye besøk i huset på Hommersåk, hvor de flyttet inn to

år før Erlend ble født. Kriseteamet kom også. Først i tre-fire tiden om natten gikk de siste gjestene. Siden har døren stått åpen for alle. Spesielt setter de pris på når venner av Erlend tar turen, gjerne for å spille musikk på rommet hans. Helst vil de at nye takpanner skal falle ned, slik det gjorde da Erlend bodde der.

– Jeg har hørt om så mange som har buret seg inne når tragedier skjer. Hvordan i all verden skulle det gått? Dette er kjempetrist, men vi kan ikke gjøre noe med det. Erlend kommer ikke inn døra igjen. For oss er det en viktig og naturlig del av sorgprosessen å ta imot folk. Vi setter pris på alle som kommer innom oss, sier Sigmund.

Bare noen dager etter ulykken måtte de bestille en ekstra fryseboks for å få plass til alle bollene og middagene de fikk fra lokalsamfunnet. En venn av familien laget etter hvert et digitalt skjema han sendte rundt, med liste over hvem som kunne levere frokost, middag og bakst de første ukene. Lokalsamfunnet har også organisert minnestund, kortesje og åpnet kirka.

– Vi er veldig takknemlige for alt, sier familien.

Rapporten fra politiet og vegvesenets ulykkesgruppe er ikke klar ennå. Familien fikk råd om ikke å spekulere i hva som skjedde den kvelden.

– Det kommer ingenting godt ut av det. Rapport-

«Du va lyse i hverdagen
på skolen for meg,
sjøl om du sikkert
ikkje visste det»

Klærne lukter fortsatt av Erlend.

«Du var lenge nok på denne jord til å sette dype spor hos en hel bygd og by.»

ten kommer når den kommer. Den endrer uansett ingenting. Erlend er borte. Han var veldig uheldig, sier faren.

Stort savn

Fem uker etter ulykken er alt ganske uforståelig og uvirkelig. Søvn, hukommelse og konsentrasjon er ikke som før.

– Det er vanskelig å legge seg om kvelden, når minnene strømmer på, sier Inger.

– Det blir ikke det samme å være i garasjen uten Erlend. Han var en god læregutt, og ville blitt dyktig i faget, sier storebror Håvard.

Savnet etter Erlend er stort, men de prøver så smått å komme i gang med livet.

– Men det ligger der hele tiden. Vi trenger for eksempel ikke å ta opp så mye brød fra fryseboksen lenger, sier Sigmund.

– Bare små ærend som å handle i butikken eller å gå til frisøren, gjør at vi blir ufattelig slitne, sier Inger.

Hun har pause fra masterstudier på UiS og jobb i rusomsorgen i Sola. Sigmund er lærer på Sola videregående skole, på samme type linje som Erlend gikk.

– Hele klassen er på en måte Erlend. De er like gamle som ham.

Først neste skoleår vil han være klar til å gå tilbake, tror han.

– Etter hvert vil vi komme til en hverdag der Erlend fortsatt vil være til stede, men gjerne ikke så sterkt som nå.

Laget minneside

Fremover vil de minnes Erlend gjennom minnesiden storebror Sondre har laget fra bunnen. Allerede samme kvelden som Erlend døde, begynte han på arbeidet. Minnesiden inneholder nå minneord og digitale klemmer, video av begravelsen, bilder og musikken Erlend likte. Over 100 personer er fortsatt inne hver dag.

– Dette prosjektet holder meg i sjakk, sier Sondre, som jobber som utvikler og designer.

Vennene minnes også Erlend ved ulykkesstedet, som de kaller «Svingen». Ved piknikbenken en venn av familien har satt opp, ligger energidrikker, luftfriskere, en uåpnet chipspose, lykter og blomster.

veibanen har de skrevet hilsener. Kjører man fra Erlends barndomshjem og opp til Svingen, er de første to ordene man ser, ett av Erlends favorittuttrykk. Det er skrevet med store, svarte bokstaver:

«Goe mann».

Erlend var glad i cowboyhatten sin, og brukte den ofte. Blant annet på første skoledag.

📷 PRIVAT